

جورج لیکاف و مارک جانسون

فلسفهٔ جسمانی

ذهن جسمانی و چالش آن با اندیشهٔ غرب

(۱)

ترجمه

جهانشاه میرزا بیگی

آن گونه که در علوم شناختی می‌باشد، مفهوم مصالح را در غیرتی تعریف
می‌نمایی تر می‌نماید. مصالح علاوه بر این دو ابعادی ایجاد کار می‌نماید که
شامل زبان، معنی، ادراک و اینکه این ادراک معنی و خود می‌شود. چون
نمایه‌گر مفهوم مصالح را در علوم شناختی معرفی نماید، مصالح را در غیرتی
شناختی و ابری خواهد داشت. این اینکه مصالح را در غیرتی مصالح
بروکه در توانایی خود می‌فرستد (ص ۲۷).

از نظر مولفان دو چیز می‌توان مفسر کرد که این اندیشه است. لذا آنها
اصلاح ناگاهه شناختی (غایل) را این اندیشه می‌دانند. با اینسان علوم
شناختی را مطالعه نمایند که درباره معنوه هنرمندی تحریبات و
چه گونه اندیشیدن انسان را می‌دانند. در اینجا ۷ رویداد می‌باشد.

مقدمه

نوشتة دکتر عبدالله نصری

کتاب حاضر یکی از آثار مهم در زمینه علوم شناختی است. علوم شناختی از جمله دانش‌های جدیدی است که به گفته مؤلفان از سال‌های دهه ۷۰ آغاز شده و از دیدگاه طرح مسائل علمی در آغاز راه است. تلقی مؤلفان از علوم شناختی به شرح زیر است:

آن‌گونه که در علوم شناختی مرسوم است، ما اصطلاح رادر غنی‌ترین معنی برای توصیف عملیات و ساختارهای ذهنی‌ای به کار می‌بریم که شامل زیان، معنی، ادراک، نظام‌های مفهومی و خرد می‌شود. چون نظام‌های مفهومی و خرد ما برخاسته از بدن‌های ماست، اصطلاح شناختی را برای جنبه‌هایی از نظام حسی - حرکتی خود به کار خواهیم برداشته در توانایی ما برای مفهوم‌سازی و خرد مؤثرند. (ص ۲۴)

از نظرِ مؤلفان «چون عملیاتِ شناختی عمدتاً ناآگاهانه است» لذا آن‌ها اصطلاح ناآگاه شناختی را برای علوم شناختی به کار می‌برند. با این بیان علوم شناختی را مطالعه ناآگاه شناختی می‌دانند که درباره مفهوم‌سازی تجربیات و چه گونه اندیشیدن انسان سخن می‌گوید.

انسان نقش بسیار قائل‌اند. آن‌ها همه فعالیت‌های ذهنی انسان را مربوط به مغز می‌دانند که ریشه آن‌ها را باید در استعاره‌ها سراغ گرفت. «استعاره‌ها نیز در مغز ما به صورت فیزیکی تحقق پیدا می‌کنند و عمدتاً در کنترل ما نیستند.» (ص. ۹۰) از همین مطلب به این نتیجه می‌رسند که همه ادراکات و حتی استنباط‌های ما جنبه جسمانی دارند.

مؤلفان مثال‌هایی را در باب استعاره‌های اولیه ارائه می‌دهند که به زعم آن‌ها آگاهانه نیستند و ناشی از «انطباق مفهومی بی واسطه از طریق ارتباط نورونی» هستند. (صص. ۸۳-۷۸). برای نمونه استعاره‌کمک حمایت است از این جانشی می‌شود که مادر حوزه حسی-حرکتی، حمایت فیزیکی را در ادراک می‌کنیم؛ یعنی در ابتدا مشاهده می‌کنیم که برخی افراد یا پدیده‌ها برای ادامه کارکرد خود نیازمند حمایت هستند، و سپس آن را در مورد حمایت از سازمان‌های خیریه به کار می‌بریم. یا اگر عاطفه را گرما تلقی می‌کنیم این تلقی ناشی از آن است که در حوزه حسی-حرکتی، دما را درک می‌کنیم و به واسطه آن احساس گرم‌داری در عین برخورداری از رفتار عاطفی را به دست می‌آوریم. و اگر در مواردی ادعا می‌کنیم که دوستان ما به گرمی از ما استقبال می‌کنند، فرایند این ادراک را باید در تجربه حسی ناآگاهانه گرمای فیزیکی سراغ گرفت.

استعاره‌های بسیاری را مؤلفان این‌گونه تحلیل می‌کنند. از نظر آن‌ها «این استعاره‌ها در مغز ما به صورت فیزیکی تحقق پیدا می‌کنند و عمدتاً در کنترل ما نیستند. این‌ها نتیجه طبیعی ماهیت مغزهای ما، بدن‌های ما و جهانی هستند که مادر آن زندگی می‌کنیم.»

این که برخی استعاره‌ها ریشه در ادراکات حسی ما دارند، غیر از آن است که آن‌ها را نتیجه طبیعی ماهیت مغزهای خود و ناآگاهانه بدانیم. سخن اصلی مؤلفان این است که ما به هنگام اندیشیدن از مفاهیم استعاری بهره می‌بریم که نسبت به آن‌هانَا آگاهیم. به بیان دیگر بسیاری از فعالیت‌های ذهنی «به صورت خود کار و بدون تلاش آگاهانه» توسط انسان انجام می‌شود. مؤلفان به این

از نظر علوم شناختی هر موجود زنده‌ای امور مختلف را مقوله‌بندی می‌کند. حتی آمیب‌ها مقوله‌بندی می‌کنند. آمیب در مواجهه با مواد گوناگون، آن‌ها را به غذا و غیرِ غذا دسته‌بندی می‌کنند. «جانوران غذا، شکارچی، جفت‌احتمالی و اعضای گروه خود را مقوله‌بندی می‌کنند. نحوه مقوله‌بندی جانوران به دستگاه حسی آن‌ها، توانایی حرکتی آن‌ها و دستکاری اجسام توسط آن‌ها بستگی دارد.» (ص. ۳۱) در واقع مؤلفان، فعالیت‌های غریزی جانوران را همان مقوله‌بندی می‌دانند. مقوله‌بندی‌ها هم در اکثر موارد نتیجه استدلال‌های آگاهانه نیست، زیرا توسط اعضاء و حواس انسان صورت می‌گیرند. برای مثال «ماهیچه‌های بدن و استفاده از آن‌ها به روش‌های خاص برای اعمال نیرو، به تشکیل نظام‌های مفهومی علیت منجر شده است.» (ص. ۳۳).

بیشتر مباحث این کتاب مربوط به مفهوم‌سازی است. یعنی چه گونه مفاهیم گوناگون مانند زمان، علیت، خود... در ذهن انسان ساخته می‌شوند. با طرح بحث مفهوم‌سازی مؤلفان وارد مباحث مربوط به استعاره می‌شوند و این که استعاره مربوط به مفاهیم است و برخلاف نظر گذشتگان دارای ویژگی‌های زیر است:

۱. مربوط به اندیشه است، نه زبان
۲. زبان استعاری، بخشی از زبان متعارف است
۳. زبان استعاری عادی و بهنجار است، نه انحرافی
۴. بسیاری از استعاره‌ها به غلط مرده تلقی می‌شوند. استعاره‌های متعارف زنده‌اند نه مرده. استعاره مرده یک عبارت زبانی است که اکنون به کارگیری و انطباق مفهومی گذشته راندارد.
۵. استعاره‌ها بیان شباهت‌های لفظی نیستند، بلکه به کارگیری یا انطباق یک مفهوم از یک حوزه به حوزه دیگرند.

در بحث از مفهوم‌سازی‌های استعاری، مؤلفان برای کنش‌های جسمانی

فهرست

[۱]

دیباچه مترجم ۱۳

بخش یکم

چگونه ذهن جسمانی سنت فلسفی غرب را به چالش می‌کشد

۱. مقدمه: ما کی هستیم؟ ۱۹
۲. ناآگاه شناختی ۲۸
۳. ذهن جسمانی ۳۷
۴. استعاره اولیه و تجربه ذهنی ۷۹
۵. کالبدشکافی استعاره مرکب ۱۰۰
۶. واقع گرایی جسمانی: علوم شناختی در برابر فلسفه ازپیشی ۱۱۹
۷. واقع گرایی و حقیقت ۱۴۷
۸. استعاره و حقیقت ۱۸۳

بخش دوم

رویدادها، علیت، زمان، خویشتن، ذهن و اخلاق

۹. علوم شناختی ایده‌های فلسفی ۲۰۱
۱۰. زمان ۲۰۷
۱۱. رویدادها و علت‌ها ۲۵۲
۱۲. ذهن ۳۳۶
۱۳. خویشتن ۳۸۰
۱۴. اصول اخلاقی ۴۰۸
مرجع‌ها ۴۷۵

جورج لیکاف، مارک جانسون

فلسفهٔ جسمانی

ذهن جسمانی و چالش آن با اندیشهٔ غرب

(۲)

ترجمه

جهانشاه میرزا یگی

فهرست

[۲]

بخش سوم علوم شناختی فلسفه

۹	۱۵. علوم شناختی فلسفه
۲۳	۱۶. پیش از سقراط: علوم شناختی متافیزیک یونان باستان
۵۱	۱۷. افلاطون
۶۵	۱۸. ارسسطو
۹۳	۱۹. دکارت و ذهن روشنگری
۱۳۱	۲۰. اخلاق کانت
۱۷۱	۲۱. فلسفه تحلیلی
۲۱۷	۲۲. فلسفه چامسکی و زبان‌شناسی شناختی
۲۸۵	۲۳. نظریه کنش عقلانی
۳۲۵	۲۴. نظریه‌های فلسفی چه گونه کار می‌کنند

بخش چهارم فلسفه جسمانی

۳۴۳	۲۵. فلسفه جسمانی
۳۷۱	پیوست: نظریه نورونی الگوی زبان
۴۰۱	مرجع‌ها
۴۱۷	نمایه

علومِ شناختی فلسفه

نظریه‌های فلسفی و نظریه‌های عامیانه

نظریه‌های فلسفی تلاش‌هایی برای معنا بخشنیدن به تجربیات ما هستند—برای این‌که بفهمیم چرا پدیده‌ها این‌گونه هستند که هستند، برای این‌که بدانیم ما که هستیم، برای این‌که تصمیم بگیریم چه گونه باید زندگی کنیم. هر نظریه فلسفی، با کاوش در جهت یافتن توصیفی از جهان و جایگاه مادر آن، تلاش می‌کند به پرسش‌های «بزرگی» پاسخ بدهد؛ توصیفی که جامع، منطقی و از درون سازگار باشد. دیدگاه‌های متفاوتی در این‌باره که یک فلسفه رضایت‌بخش چه گونه باید باشد وجود دارد، اما همه آن‌ها مستلزم تحلیل مفهومی جامع و استدلال عقلانی هستند. چون ماهیت خرد و مفاهیم انسانی به طور علمی از طریق علوم شناختی مطالعه می‌شوند، باید انتظار داشته باشیم که این نظریه‌ها تأثیر مستقیمی بر فهم ما از ماهیت خود فلسفه نیز داشته باشند—که دارند و حسابی هم دارند.

قبل‌اً چند پی‌آمد مهم علوم شناختی جسمانی را در باب فلسفه، مانند فهم جدید ما از مفاهیم پایه‌ای چون زمان، علیت، رویدادها، خویشتن و ذهن مطالعه کردیم. این مفاهیم جدید حاصل کاربرد ابزارها و روش‌های علوم شناختی جسمانی در تحلیل مفاهیم پایه فلسفی‌اند. از طریق آن‌ها

وقتی این مطلب را می‌خوانیم بلافصله متوجه می‌شویم که لاک ذهن را ظرفی در نظر می‌گیرد که اجسامی از خارج وارد آن می‌شوند (مانند تأثیراتی که اجسام فیزیکی خارجی بر حواس‌ما می‌گذارند) و اجسامی که، بر اثر نگاه ذهن به عملیاتِ خود «از داخل» پدید می‌آیند. به علاوه، لاک ادراک‌ها را مواد یا مصالحی می‌داند که منابع اصلی برای ساختن ایده‌های مرکب هستند. در اینجا دو استعاره متمایز وجود دارد: اولی ذهن به متابه ظرف مخصوص ادراک‌های پایه‌ای است که از خارج می‌آیند. دیگری ذهن در مقام سازنده یا معمار که از این ادراک‌ها ایده‌های مرکب می‌سازد.

لاک سپس راه‌های مختلفی را مورد بررسی قرار می‌دهد که از طریق آن این ایده‌ها از جهان خارج وارد ذهن می‌شوند. یکی از این راه‌ها فقط یکی از پنج حس را شامل می‌شود:

ایده‌هایی وجود دارد که فقط از طریق یک حس پذیرفته می‌شوند، و این حس اختصاصاً برای پذیرش این ایده‌ها سازگاری پیدا کرده است. از این رو، نور و رنگ‌هایی چون سفید، سرخ، زرد، آبی... فقط از طریق چشم وارد می‌شوند... و اگر این اندام‌ها، یا عصب‌هایی که کانال انتقال آن‌ها از بیرون به مخاطبان آن‌ها در داخل مغز است — محل حضور ذهن در مغز (آن‌گونه که من آن را می‌نامم) — به گونه‌ای مختل شده باشند که نتوانند وظایف خود را انجام بدهند، هیچ جای دیگری آن‌ها را نمی‌پذیرد؛ هیچ راه دیگری ندارند که خود را در معرض دید قرار دهند، یا راهی وجود ندارد که فهم بتواند آن‌ها را ادراک کند. (سی ۲، لاک، فهم انسان، کتاب ۲، فصل ۳، ص. ۱).

این جا لاک استعاره معمولی درک کردن دریافت کردن است را به کار می‌برد، که در آن ذهن در حالت انفعال اجسام درک شدنی را از طریق حواس دریافت می‌کند. عصب‌ها کانال‌هایی هستند که از طریق آن‌ها

اما علوم شناختی جسمانی کاربردی دیگر، و به همان اندازه روشن‌گر، نیز در فلسفه دارد. خود تاریخ فلسفه را می‌توان از دیدگاه آن‌چه ما درباره مفهوم‌سازی و استدلال می‌آموزیم موضوع مطالعه در نظر گرفت. چون فلسفه نیز از همان منابع مفهومی مشترک میان همه انسان‌ها استفاده می‌کند، می‌توان آن را نیز هم‌چون یک فعالیت مفهومی مطالعه کرد. می‌توانیم درباریم که چه چیزی امکان فهم یک فلسفه معین را برای ما فراهم می‌سازد، چه گونه این فلسفه از انواع مختلف ابزارهای تخیلی، که سازنده فهم انسان هستند، استفاده می‌کند، و چرا برخی دیدگاه‌های فلسفی، به نظر اعضای یک فرهنگی خاص، شهودی هستند (یا نیستند). ما این کار را «علوم شناختی فلسفه» می‌نامیم.

هر فیلسوفی برای پایه‌ریزی نظریه‌های خود درباره وجود، دانش، ذهن و اخلاق از همان منابع مفهومی و نظام مفهومی پایه‌ای استفاده می‌کند که میان آدم‌های معمولی در فرهنگ او مشترک‌اند. نظریه‌ها، شاید برخی از این مفاهیم را بپیرایند و تغییر دهند، ارتباط‌های جدیدی را کشف یا کاربردهای تازه‌ای را استخراج کنند، اما در نهایت از همان مصالح مفهومی موجود در بافت تاریخی خاص خود بهره‌برداری می‌کنند. به عنوان نمونه، بگذارید بینیم چه گونه می‌توانیم یک مطلب معروف از اثر جان لاک، به نام مقاله‌ای در باب فهم انسان، را بخوانیم و بفهمیم؛ لاک در این مقاله منشأ ایده‌های در توصف می‌کند:

اگر از من پرسند این همه مصالح خرد و دانش از کجا می‌آید؟ در یک کلمه پاسخ می‌دهم، از تجربه... مشاهداتِ ما هم در مورد اجسام محسوس خارجی و هم در باب عملیاتِ درونی ذهن‌ها که توسط خود ما ادراک و بازنمایی می‌شود، منبع فهمِ ما با تمامی مصالح اندیشه آن است. (سی ۲، لاک، فهم انسان، کتاب ۲، فصل ۱، ص. ۲).